

Esipuhe

Minun nimeni on Jussila, Jukka Jussila, näin kansainvälisellä James Bond tyylillä ilmaistuna. Olen syntynyt 19.10.1980, samana päivänä, kuin kaikki muutkin suurmiehet, kuten kovanlainen formulakuski Heikki Kovalainen. Olen asunut pitkään Punkalaitumella ja nyt olen kotoisin asiaan kuuluvasti kirjakaupungista eli Sastamalasta. Olen ahertanut jo useita vuosia ja pyrkinyt kirjoittamaan miltei joka päivä jotakin. Olen käyttänyt siis charmia joka päivälle, kun Punkalaitumelainen murrekirja on Harmia Joka Päivälle. Olen myös käynyt kirjoitus kursseilla ja saanut sieltä rohkaisevaa palautetta ja niinpä itseluottamukseni kirjoittajana on kasvanut pikkuhiljaa ja nykyään syön ”Antti” Rokkia aamupalaksi. Sillä eikös sitä sanota, että rohkea kirjoittaja Rokan syö. Tässä se nyt on ensimmäinen kirja jonka olen synnyttänyt, näin miehenä ymmärrän nyt paremmin naisia, sellaiset synnyttämisen tuskat minulla oli, ennen, kuin tämä teos putkahti ehjänä ja eläväisenä silmäteränä tähän maailmaan.

Tämä kirja sisältää huumoria ja oivalluksia, totuuksia ja joskus jopa elämän ohjeita. Tämä Pellolla, Jyväällä Akanoista on eräänlainen humoristinen ohjekirja ihmiselle, joka etsii elämän viisautta. Sillä tämän kirjan perusta on tehty viisasten kivistä ja laastina on käytetty huumoria, joka tilkitsee tyhjet kolot elämässäsi. Ja eikös vanha viisaus kuulu, että rapatessa roiskuu, eli, kun tarpeeksi yrittää, niin välillä niitä helmiäkin lauseita putkahtaa esille. Ajatukset saavat liikkuu pääkopassani täysin vapaasti, ne eivät tarvitse näin ollen lainkaan passia,

ne ovat olevinaan välillä myös niin boheemia filosofia. Eikä ajatuksillani ole myöskään korkean paikan kammoa, niin korkealentoista ajatusta välillä pukkaa ulos näppäimistöltä. Olen kohdannut elämässä myös vaikeuksia ja jaankin tekstissäni neuvoja miten olen ne selättänyt. Toivottavasti sinulle on elämän ahdingossa apua tämän kirjan sisällöstä ja kyllä tätä voi selailla myös hyvinä aikoina. Aina ei kuitenkaan paista aurinko, olkoon tämä kirja silloin sateenkaari, jonka päästä löytyy elämäsi se aarre.

Olen päässyt ylioppilaaksi, mutta kirjoittaminen ei ollut minun juttuni vielä lukiossa, vaan tekstin laatu on kypsynyt, kuin vanha viini, samalla, kun ikää on karttunut. Nykyään kirjoittaminen on minulle tärkeää ja suorastaan kaipaen sitä täyttämään päiviäni. Harrastan kalastusta, kuntosalia, lukemista, aitojen jääkiekkopaitojen keräämistä, mökkeilyä, elokuvien katselua ja vinyylilevyjä. Olen kova penkkiurheilija ja minulle jääkiekko on ehdottomasti se kaikista rakkain laji ja joukkueista parhaita ovat Tappara ja Suomi leijonat. Olen myös käynyt kansalaisopiston maalauskurssilla ja tehnyt muutaman öljyväritaulun. Olen siis kuvataiteessa vain taivaanrannan maalari, mutta kirjoittamisen suhteen päälläni on se työhaalari ja työskentelen ihan tosissaan, että kirjojeni julkaistaisiin.

Julkaisukynnys on usein korkea ja siksi käynkin kuntosalilla, että jaksaisin hilata itseni sen yli. Joskus tuntuu, että rämpiä loputtomassa unohduksen suossa, mutta silloin pitää ottaa Tuntematon Sotilas luettavaksi, koska siinä tokastaan: mennään tuon suon yli niin, että heilahtaa. Tuntemattomasta saa oikeaa asennetta ja näkee miten sankarit toimivat. Kuten Gardiant yhtye laulaa Tapparannan kannatus laulussa: sankaritarinat eivät synny, vaan ne tehdään. Samoin hieno kirja ei vain synny, se tehdään tarkoin Arttu Harkiten ja jokainen kirjain kokonaisuuden suhteen punniten. Tykkään myös leikitellä sanoilla ja tässä Juice Leskinen on ehdottomasti esikuvani, toivonkin hänen imussa, että tieni on sanataiturisuuden suhteen

leskenlehtinen, eikä suinkaan ohdakkeinen. Koska leskenlehdestä on lyhyempi matka ruusuksi ja kukapa ei ruusuista tulevaisuutta haluaisi.

Käsi, joka sananhelinäkeijun kehtoa kirjoittaen keinuttaa ja sinua kohti uusia seikkailuja tuudittaa. Toivottavasti ei ala unettaa, vaan teksti alkaa rulettaa. Raotetaan myös vähän viisauksien viljavakan kantta, sillä tämä vakka huolella kirjan kantensa valitsee.

Kolmas maailmansota

Myönteinen asenne rakentaa ihmisten välille siltoja ja kielteinen rikkoo niitä rajoja, ethän halua rajaselkkauksia. Rajan rikkominen ei ole tässä tapauksessa hyvä juttu, koska se useimmiten johtaa sanasotaan ja pahimmassa tapauksessa nyrkki hippasille. Laulussakin lauletaan, että itse sedät jaksavat heilua, eivät heidän nyrkkinsä. Maailmassa on ollut jaksoja, jolloin valot eivät ole palaneet johtajien talojen yläkerrassa, vaan heillä on ollut niin sanotusti vintti pimeänä. Tällaista on tapahtunut erityisesti maailmansotien aikaan, toivottavasti kertaus, eli toinen maailmansota oli opintojen äiti, joka ei koskaan halua synnyttää sitä kolmatta maailmansotaa. Sanotaan, että sodassa ja rakkaudessa kaikki on sallittua. Jos nämä yhdistäisi niin, että sodassa on rakkaus sallittua, niin ei olisi lainkaan sotia.

Läpihuutojuttu

Koskaan ei saa muuten aliarvioida tilannetta ja pitää sitä ihan läpihuuto juttuna. Koska huoneen seinät voivat aivan hyvin olla tietämättäsi äänieristettyjä ja niiden läpi ei äänesi sitten kannakaan. Tähän ei auttaisi edes se, että kävisi huuto kaupassa ja ostaisi huutoa. Eli se siitä läpihuuto jutusta, sovitaan, että sellaisia ei ole olemassakaan, niin asenteesi on tämän jälkeen aina kunnossa. Vissiin sillä ”kuntopuntarilla” sitten lopuksi punnitaan, että onko se asenne todella kunnossa.

Minä punnustan vaakaa ja sinä avaudut, katsotaan aukeako kokonaan uudet ladut. Monesti ongelmissa auttaa vain se, että joku kuuntelee sinua. Ollaan siis itse kukin kuulolla.

Jokainen osaa hiihdellä perässä, mutta vain ani harvat avaavat itse niitä kokonaan uusia latuja. On pelkästään hyvä asia, jos olet tällä tavalla latu-uskottava. Tämä neuvoni on kerrankin ladunvarteen otettava.

Uutta tyhjästä luova ihminen tuo monen elämään onnea ja negatiivisuus taas on kirves, joka kaataa monta luovuuden hedelmää kantavaa puuta. Näistä puista tehdään sitten Tiivikkunatehtaalla negatiivi ikkunoita, jotka vetävät vietävästi puoleensa sitä vastatuulta. Mutta myötämässä on hyvä kävellä, samoin myönteinen elämänasenne tuo elämään sitä kepeyttä.

Älä usko satuihin

Älä usko satuihin, että Jumalaa ei ole olemassa. Jos ihminen olisi apinan jälkeläinen, niin jokaisen meistä pitäisi rakastaa banaaneita ja meillä olisi kirppuja. Lisäksi muillakin, kuin häntäheikeillä pitäisi olla häntä. Jos ihminen tosiaan polveutuisi apinasta, niin hienojen naisten ei tarvitsisi ostaa turkkeja, kun meillä olisi sellainen ihan luonnostaan. Sitten me kiipeiltaisiin vielä aikuisinakin puissa ja meillä olisi suhteettoman pitkät kädet, eli apinan jälkeläisinä meillä olisi aina ”kättä pidempää”. Olisi pitänyt löytyä myös jokin ihmisapinan esimuoto jäätiköiltä, koska sieltä on niitä mammuttejakin löydetty. Fossiilitukkaista ihmisapinaa ei tietääkseni kuitenkaan ole koskaan löytynyt.

Vai uskovatko Jumalan kieltäjät äiti maan saamaan suureen alkuräjähdykseen eli orgasmiin, jossa pölyhiukkaset ovat hedelmöittäneet toisensa ja sen surauksena on syntynyt villakoira, josta on myöhemmin muodostunut sitten ihminen. Ehkä ateistien kohdalla näin on mielikuvituksen tasolla käy-

nyt, koska heillä on niin kova vimma tällä koiruudella erottaa ihmisiä kirkosta? Eli voimme todeta hieman ironisesti, että, ateistin kuolemaan on aina koira haudattuna.

Minua naurattaa, että uskon vastaiset kiihkoilijat kertovat suu vaahdossa, kuinka Jumalan sanaa väkisin tuputetaan. Mutta mitä he itse tekevät levittävät päinvastaista ideologiaa ja jakavat ihmisille tyhjiä arpoja, joilla ei voita mitään. Jos on kirkollisvero, niin eikö tyhjiä arpoja jakaville eroa kirkosta tyypeille pitäisi määrätä arpajaisvero, jossa maksu napsautaisi jokaisesta kirkosta eronneesta tyypistä, jolle on siis annettu niin sanottu tyhjä arpa? Eli kaikki ateismin levittäjät vain arpajaisverolle.

Pitsinymmärrystä

Jokainen tarkkaan harkittu ajatuksen punos, muuttuu lopulta kauneuttasi ylistäväks runoks. Niistä tulee valmiina sitten kirjan ”virkaa” toimittava opus, jossa on koukeroita, pistoja ja toivottavasti tämä kaikki koskettaa sitä sydäntäsi sitten lopuks. Aika kuluu ja pistää jopa hopuks, mutta hyvä laatu on minulle tärkeää. Nyplään niin kauan, että teksti on pitsiverhoiltua ja kaunista. Huumorin sitä vastoin pitää olla maukasta ja tässä suhteessa ei varmasti ole menneet keittiö alan opinnot Jukkaan, ei kun siis hukkaan. Tai päätä ihan itse miten on käynyt, kun tutustut tuotantooni hieman paremmin.

Pieni varoituksen sana, tämä teksti voi virkkuukoukuttaa sinut vallan kokonaan, etkä enää muuta luekaan, että lue vaan ihan omalla vastuulla näitä kauan nyplättyjä välillä romanttisiakin koukeroita. Mutta pitää toki todeta, jos sinä jäät teksteihini koukkuun, niin ei minun tarvitsekaan muuta virkata enää jatkossa, kuin lisää näitä koukeroita. Millä nimellä kutsutaan

hyvää ja sitä kautta voimakasta riippuvuutta aiheuttavaa tekstiä? Se on tietysti subtextiä.

Myönnän kyllä sinulle ihan reilusti, että minun virkkuu lähti alkuun täysin lapasesta, mutta nykyään olen pyrkinyt laajentamaan repertuaariani aina sukista myssyyn. Koska yhtenä kylmänä syssynä teksteilleni kävi kylmät, niin nykyään ne kestävät lämpiminä, jopa talven viimat. Koska olen pikku hiljaa kehittynyt kirjoittajana, niin tekstinikään ei ole enää täysi lapanen.

Läpimurto tapahtui silloin, kun laitoin itse virkatun mientämyssyn päähäni. Ja kuten Vladimir Jursinov korosti jalkojen tärkeyttä sanomalla aina, jalat, jalat, niin virkattujen villasukkien avulla nekin pysyvät nyt lämpiminä ja kielellä kikkailu, eli niin sanotut ”jalkakynätkin” onnistuvat nykyään jo melko hyvin. Mutta älä syytä sitten minua, jos harrastat jatkossa luetun pitsin ja kielikukkasiksi puettun vitsin ymmärrystä. Heitetään näin vitsillä, että kauniit naiset voivat aina viestitellä minulle toki sillä pitsillä, sillä minulta löytyy kyllä myös itseltä sitä pitsinymmärrystä.

Onki vedestä

Markka ja euro tuttavuutta hiero, mutta Kreikkalainen euro olikin kiero. Markka totesi, että euro on liero, mutta suomen kansa nappasi eurosyötin koukkuineen ja kohoineen. Nyt maksumiehenä ollaan ja annetaan aina vain siimaa, mutta eikö pitäisi jo painaa jarrua ja ottaa onkeensa ja nostaa se onki vedestä, maksetaan kohta velkoja jo monen tulevan sukupolven edestä. Pian Horneteilla lennetään vain hyvin harvoin ja ehkä silloinkin Islannin ilmatilassa ja joka lennolla on ihan pakko tehdä se velkakierre.

Pitäisi tehdä tileistä selkoa ja tasata tilit, ettei rahojamme vie kaiken maailman kreikkalaiset hulit ja espanjalaiset vilit. Pohjattomaan toivotaan, toivotaan, vaikkapa sitten joskus sitä takaisinmaksua kaivoon ei kannata rahaa lapioida, voi vielä karvaasti pettyä. Kreikka jonka koko johto on pelkkiä pitsinnyplääjiä ulos eurosta ja annetaan niiden herroille porkkanan sijasta vaikka virkkuu köppiä. Joku roti pitää sentään olla rahanjaollakin. Pistetään suomalainen raha kiertoon ja se menee Kreikkalaiseen taskuun, sitten tulee taas meille suomeen uusi vero jo maksuun. Ajetaan itse Ladalla ja pidetään Kreikkalaiset linnunradalla, eli kiinni johtotähdessä ”mersussa”.

Kenen leipää syöt, sen lauluja laulat

Sanonta kenen leipää syöt, sen lauluja laulat pitää todella paikkansa. Nimittäin meillä on Dissonance ”riitasointu” bändi, jonka muodostavat minä, veljeni Juha Jussila ja kaverini Ville Koivula. No minä ja Juha sanoitetaan meidän kappaleita ja leipäämme emme ainakaan vielä tästä projektista saa, mutta Jussilan leipä on olemassa ja sitä aina joskus löytyy pöydästä, eli, koska Jussilan leipää syödään, niin Jussilan lauluja myös lauletaan. Ville hoitaa sitten taas vastaavasti soittopuolen ja joidenkin kappaleiden melodiat. Eli kyllä se vain niin on, että kenen leipää syöt, sen lauluja laulat. Mistä tietää, että oopperalaulajalla on noussut pissi päähän? Hän laulaa pelkästään pisuaariaa.

Missä on ovi

Laatuvaatimus on niin naisten ihanaisten, kuin tekstin suhteen korkea ja huonon suhteen voi lopettaa ihan heti alkuunsa. Sillä huonon suhteen jatkaminen on alkukantaista, jos nyt syttyi uusi led lamppu, mutta sen kanta ei sovi, niin näytä ihmeessä missä on se ovi. Nainen voi vielä yrittää ”puhua oven suulla” sinua ympäri jatkamaan suhdetta, mutta ohjaa hänet rohkeasti ulos ja ”lukitse oven kieli”, niin sinulla on heti parempi mieli.

Parempi on aina villi ja vapaa, kuin olla kahleissa sen pienen ja ahdasmielisen sydämen hiilikellarin perimmäisessä nurkassa. Sillä pitää muistaa, että nurkkaan mennään häpeämään, eikä suinkaan rakastamaan. Eikä kaikki saa suinkaan olla aina yhtenä hiilenä vaan, vaikka kuinka Hangossa asustaa. Ole mieluummin viilipytty, kuin hiilipytty. Tulinen luonne varustettuna ahtaalla sydämen hiilikellarilla, niistä on pirullinen luonne tehty. Tällainen ihminen elää piruuttaan, kuten eräs Irwinin laulukin kuuluu, kukkuluuruu. Hän oli piru naiseksi, muutti rakkauden sadunkin painajaiseksi. Tällainen nainen tekee pirusti töitä, että kaikki muuttuisi lopulta siksi helvetiksi.

Ikuista

Rakkaus ilmenee ympärivuotisena hyvänä pitona, eli jos rakkaus olisi rengas, se olisi eittämättä kitkarengas. Ja kitkarengaasta on tällä kertaa negatiivisuus tipotiessään. Sormus taas on kehä, joka yhdistää sinut ja hänet ikuisesti, teidän yhteisellä elämällä on tämän jälkeen alku, mutta ei lainkaan loppua, koska tosirakkaus on ikuista kehätiellä matkustamista.

Ikuisesti on pitkä aika, mutta teillä onkin puolellanne rakkauden taika. Oi niitä aikoja, kun tehdään rakkauden taikoja ja siunaantuu lapsia, niitä on sitten kiva tavata harmaahapsisena, sillä silloin on etuoikeus olla lapsenlapsisena. Silloin itse näyttää ehkä harmaalta, mutta se toinen tuntuu yhä vain armaalta, koska rakkaus on elossa ja sätkii, vaikka muisti joskus vähän pätkii. Miten toisin voi sanoa lapsen tulon? Naimapuuhat ”lapsi vesittyivät”.

Kylmä sota

Käytiinkö paljon puhuttu kylmä sota kenties talvella? Oliko Talvisota siis kylmä sota? No rakkautta ja sotaa yhdistää se tosiseikka, että niissä kaikki keinot ovat sallittuja. Rakkaus on ikuista lämmintä sotaa toisen sydäimestä. Sydämen valtias on toivottavasti samalla kertaa myös se hyvä haltias. Maiden välinen sota on aina kylmää ja niitä tunteita viilentävät entisestään ohjuspatterit, mutta rakkauden sota on lämmintä ja sitä taas lämmittävät vain toisilleen sykkivät sydämet.

Sinä ja minä yhtä, kuin me ja yhteinen on myös sydämemme lämmin sävel. Meidän ei siis tarvitse elämässä enää tipaakaan säveltää, vaan vain nauttia toistemme ihanasta seurasta. Maiden välisen sodan musiikista taas vastaavat Stalinin urut. Pitää muistaa, että kylmää sotaa ei ratkaise milloinkaan telaketju, vaan vilttiketju. Annetaan siis myös hieman näky-mättömille arjen puurtajille, se heille kuuluva kunnia. Sillä vilttiketjusta, jos mistä nousee niitä tulikumia ratkaisijoita.